

ACC. NR. 2833.

Landskap: Småland..... Upptecknat av: Olle Levander.....
Härad: Allbo..... Adress: Trädgårdsgat. 2, Huskvarna.....
Socken: Slättthög..... Berättat av Isak Lindström.....
Uppteckningsår: 1930..... Född år 1848 i Hjälmseryd.....

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Uppteckningen rör

R E G I S T E R.

Trollgubben på Grönskull	3-5
Fiskaren och trollkäringen.....	6
När kloka Stina i Karshult skulle ge bort sin konst till sin dotter.....	7
Knektar.....	8-9
Snåla människor	10
Stortjuven Tjuroxen	11-15
När Trälsmo inlöstes från kronan.....	16
Vid barndop	17
Krypa genom uppfläckt en.....	18

Underrättelser från Svartige källa utvändigt på

Emigration från Sverige till Tyskland på 1860-	2833
talet.....	19-28
Om kampastenar.....	29-30
Ej sälja något i dyummelveckan.....	31
Påkseder	32
Hur man räknar ut genvädret.....	33
Sjukdomsträd, sätta bort sjukdom i en.....	34

ACC. NR. 2833

Landskap: Småland

Upptecknat av: Olof Persson

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Härad: Gällersta

Adress: Ulvagatan

A/d

Socken: Hjälmseryd

Berättat av Olof Persson

Uppteckningsår: 1930

Född år 1848 i Gällersta

Uppteckningen rör

I Hjälmseryd socken finns en plats, som heter Grönskull, å där har jag hört talas om, att det skulle ha funnits troll. Tredbönder, som brukade gården efter varandra, ble utfattiga. De fick sätta te sina kreatur å de kunde inte råda bot på et. Till sist var det ingen, som ville bo där, men så var det en bonde, å troligtvis var det en mycket fiffig person, som köpte gården för ett mycke' billigt pris. Ett par dar innan han skulle flytta till gården, gick han dit å tog med sj mat å brännvin å dukade opp inne i stugan. När det ble i själva solakvällen, gick han ut å ropade: "Finns här nå'et, som har ont av folket som bo här, så kom in så ska jag bju er på en måltid." Då kom där in en gubbe, å han såg troligtvis inte så bra ut, å

Trollgubben på

Grönskull.

2833

han var inte sämre, än han gjorde rent på bordet. Bonnen va så han skalv, men det ville han inte låtsas om, utan han sa: "Ja, nu ska jag flytta hit, men kan I säja mej, hur jag ska bära mej åt för att inte sätta te mina kreatur på samma sätt som mina företrädare?" - "Jo, det ska jag säj dej," sa gubben. "Du ska flytta din lagård. Jag har inte fått äta i fred, för djuren ha pissat på mitt matbord." - "Det ska jag visst göra," sa bonnen, å sen behövde han aldrig sätta te ett enda djur.

Sen fick bonnen god nytta av' en. Förr i världen hade de för sez, att modern å barnet inte skulle gå ut, förrän barnet va kristnat å modern gått i körke. Men så en gång, när bonnen skulle ut å skära, följde hustrun med för att binda, å hon hade ett litet barn, som va odöpt, å det tog hon med sez ut på åkern.

Men då kom gubben te dom. "Gå in med din kvinna å ditt barn,"
sa han, "för jag väntar främmande å det bär sej inte att de
är ute då."

När bonnen hade kalas, gick han ut å ropade på
gubben, men där han satt skulle det va tre gånger mer med mat,
för se det gick nånting i den.

En julakväll kom han te bonnen. "Hör du," sa han,
"du måste lämna mej ditt drickankare, för jag har fått främmän-
de å mitt dricka är inte färdigt." Det gjorde bonnen, men han
fick igen ankaret fullt med dricka.

2833

LUND UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Småland
Albo
Hästhög
Maj 8. 1930

- 6 -

Mj. H. av Olle Svarteborg
Bor av Carl Lindberg
Född 1848 i Gålsjöbygd.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

F.I.J.
2233

De' va en som skulle gå å meta i en göl i Asa socken. De hade sagt, att de' va troll i gölen. "Låt bli' et, pojke", sa di te'm. Men han va vilder, så de' fråga' han inte efter. Han fick emellertid så han ble nöjder. "Häng på bra, frun lilla, så ska du få bli min fästemö", skrek han, när han kastade ut. Å de' kom så mycke fisk, så han hade bara te slänga ut å dra upp. Han hade haft många pund, sa han, om han haft all fisken me' se' hem. Men han försto' ju te sist, att de' va rasande, å att de' inte fanns så mycke fisk i sjön. "Å då slängde jag fisken ifrå me', å sprang hem så obegripligt", sa han. "Men då fick jag höra, att de' skrattade så pass, å när jag stannade å vände me' om, satt de' en käring på andra sidan gölen å skrockade." De' va Johan Lindberg, som va ute för de' äventyret.

Fiskaren och
trollkäringen

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

C. B.

2833

Det var en käring i Karshult de kalla kloka Stina, å hon
va lessam den käringa, för ho kunne ställa te rätta allt som va
stulet, bota sjukdomar å en hel del tocke där. Det är ingen som
vet hur hon bar sej åt, men ho va grymmer. När ho skulle skilja
se ve'et å gå bort, laga ho te en kopp kaffe, som dotera skulle
dricka å så skulle ho få konsta. Men flecka velle inte ve'et,
å när käringa vände sej bort, slog ho ut'et. Men käringa hadetreda
på va dotera gjorde. "Du hade behövt en fökrok du så väl som
ja," sa ho, "å hade ja inte nu gjort me å mä'et, skulle ja gjort
dej te kröppling, fast du ä mitt barn." - Så di kunne va barbariska.
Annars sa di, att om en tog en vit orm å kokade å drack spat, skulle
en få övremänskli' klokskap, men om dä ä sant, vet ja inte.

När kloka Sti.
na i Karshult
skulle ge sin
konst åt sin
dotter.

J : L

Landskap: Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

Dä va så, att de talade om att dä skulle bli krig,
å då va dä så många knektar som tog avsked. Dä va en gång de ha-
de va't på möte, å då gnall di, för di fick fara så illa. Men då
va dä en gammal gubbe som hette Djärv å som hade va't soldat, å
han sträckte opp dom ordentligt : "Jaha," sa han, " jag ynkar er
stackars knektar, så dä rent svier jämte me på backen där jag står,
för I faren så illa. Nu när I går från ert hem ha i en halvmil
eller så å gå, å sen fän I sätta er på tåget å åka, å dä får I
betalt för i sitten å åken te dä ställe, dit I ska. Men I ha al-
drig va't så långt, så I ha sett var er husbonde är hemma. Men nu
ska jag berätta för er. Jag har va't i Karlskrona tre gånger å

Knektar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

283

gått vägen, fyra mil för varje dag. Å jag har va't i Malmö tre gånger å vaktat tjuvar å gått bå fram å tebaka. Å i Stockholm har jag va't tre gånger å likaledes gått fram å tebaka. Å när I ska spisa, fän I sätta er vid bord å äta me' kniv å gaffel, å fin mat fän I. Men när vi samlades te kväll fick vi gröt å sill, å ville vi ha mjölk, fick vi köpa 'na. Sen fick vi ärter å fläsk te middag å dä bars opp i kompanigatan, å där fick vi ställa oss omkring hela korpralsskapet å äta tesammans ur kittelen. Nu, knektar, kan I överväga, vem som haft värst, I eller jag?

Å de skämdes, så di ville inte titta på gubben. Det skedde för en 40 år sen.

G:j
2833

Min gamla mor tala om att hennes mormor tjäna i Svensnarums socken hos två ensamma mänisker, å nu kan vi sätta upp, hur illpariga å snåla de va. De va båda rätt gamla, rika å barnlösa. De hade 16 kor å många, många getter, å varje dag kärna käringen smör. Å så få vi lov sätta upp vad smöret kosta på den ti'n. Det va fråga om rundstycken å 12 rundstycken va = 1 skilling = 2 öre. Nu fick de 4 rundstycken för ett skålpond smör. Så en dag, när käringen hade kärnat, sa hon: "Skamsingen go , min lille far, i dag ä dä så jämt ett halvpund, så du får ingen smörgås."

På den tin hade en pia 3 kronor i lön å så lite persedlar.

Snåla.

Landskap:..... Upptecknat av:.....

Härad:..... Adress:.....

Socken:..... Berättat av:.....

Uppteckningsår:..... Född år i

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

J.L.

Uppteckningen rör

Vi hade en stortjuv i Hjälmseryd socken som Stortjuven Tjur-
kallades Tjuroxen, men annars hette han Johannes. Det var en re-
dier base. Han stal så obarmhärtigt mycket, så han satt i fäng-
elsen mest jämt. En gång, när han hade tjänt ut sitt straff, ble
han lössläppt kl. 12 på natten, å då tänkte han: "Nu ska jag ha
mej en häst att rida på hem." Landshövdingen i Jönköping hade
fina hästar å Tjuroxen var inte sämre, än han gick te landshöv-
dingens stall. Han hade suttit i fängelse i Jönköping kan veta.
Vanligen behövde han bara blåsa i nycklahålet, så öppnade han
vilken dörr som helst, men hos landshövdingen gick det inte,
för hans kusk kunne också lite. Då gick han å leta på en järn-
stång, å med den bröt han opp nedre halvdörren till stallet.

Oxen.

2833

Sen fick han fatt på en 5-års följa (sto), å den slog han ikull
å drog ut'na genom halvdörren. Han tog styrkan ifrå'na, så hon
kunde inte göra nånting. Så red han ända hem. Men sen blev det
granskat å uppdagat, att det var Tjuroxen, som va't framme, å
han åkte tebaka te Jönköping. När han kom inför rätta, drog lands-
hövdingen opp en femma å gav'en. "Där ska jag ge dej, för du aldrig
ska stjäla mer för mej, för jag förstår, att du är obotlig," sa
han.

Likaledes gick han in på banken i Jönköping. Det va en
base, som hade reda på hur det va på banken, å han lärde Tjuroxen
det, när han var i fängelse, för på den ti'n va fångarna inte
skilda åt, å då lärde de varandra många jädranstyger. "Där å där
ligger pengarna," sa han, å ovän på buntan ligger en laddad pis-

2833

tol, å så fort du rör vi den, smäller det, å då är du dödens. Men om du ställer dej så å så, går kulan förbi dej. Ja, Tjuroxen gjorde som han ble lärd, å som det small, nappade han te sei bun-tan å gav sei iväg. Men skottet alarmerade folk, å de satte efter honom. Han sprang te Hubbestad å där låste han opp dörren å göm-de sei på höslennet. Där låg han i tre dar, å på nätterna gick han ner å mjölkade korna å drack, å så hade han en "skinnkaschett" på huvet å den fyllde han med mjölk å drack på dagarna. De var där å letade i höet, men då hängde han krokig arm oppe i taket. han sa sen, att hade de inte gått som de gjorde, så hade han måst slätta, för han var alldeles uttröttad. Letandet blev fåfängt. De fick aldrig reda på, vem som ta't pengarna. Tjuroxen vågade emellertid inte ta hem pengarna, utan han gravde ner dom vid en

2833

stubbe. Det har han själv talat om för mej, för det är inte 50
år sen han dog. Det var en lajer gubbe. Han hade ett lett namn,
å han var likadan å titta på.

Men sen, när han låtit bli att stjäla, gick han å leta
efter pengarna i 8 dar, å fann dom inte. Han visste platsen, men
penga va borta. "Faen har ta't penga," sa Tjuroxen, å inte kan
jag förstå, om han hade makt att ta dom, men gubben sa så.

Han visade prov på, att han kunde gå in var han ville.
Det var en bonde i Möcklehult som hade särskilda hemmasmida lås,
som varken gick dyrka eller bryta upp. "Jaha, sa Ville, när han
han hörde, att man hade brutit sej in nånstans, "de ha inga lå-
sar som förslå nåt. De kan försöka komma te mej, får de se hur det
går." Detta berättade de för Tjuroxen. "Jaså, tror Ville det,"

"sa han," då ska han få se." En morron, när Ville kom ut, var varenda dörr öppen å uppställd på vid gavel, fastän han haft bå lås å bom för.

2833

Inte tror jag di kan gå i såna affärer utan att gå i kompakt med Gamle-Petter. Han kan ju göra vad han vill, men stackars mänsker. Di kommer nog inte lätt ifrå denna värladen.

GJ
2833

Här var två gårdar, Trälsmo å Flathälla, vardera på 1/4 hemman, å vet I vad de kostade, när de köptes från kronan? Det ska jag tala om. Det var två bönder, som arrenderade gårdarna å så förkovrade de ej, så en vacker dag tar bonnen på Trälsmo å går te Jönköping för att lösa sitt hemman, å han gav 14, säjer 14 riksdaler för hele gården. Jag har själv sett de gamla pappren på köpet. När han sen gick hem, kom han förbi Flathälla, å där stod bonnen på veabacken å högg ved. "Nu har jag va't å löst mitt hemman för 14 riksdaler, å vill du köpa ditt, så kostar det 13, å det kan du få låna av mej om du vill," sa Trälsmo-bonnen. "Nej Gu', sätta mej i så stora gäll hos dej det gör jag inte. Jag äter mitt bröd lika gott ämdå," svarte Flathalla-bonnen.

När Trälsmo
inlöstes från
kronan.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

J:6
2833

Före dopet skulle di ta barnet i famnen å bitani
spisen, för att barnet inte skulle få ont å tandvärk.

Vid barndop.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Jif
2833

Jag minns en gång jag fick så evigt ont i ryggen, så jag kunde knappt röra mej. Då va det en bonne i Möcklehult som hette Johannes Danielsson å han sa: "Det ska jag bota, följ bara med mej ner te hagen." Å så tog han en stor yxa med å gick ner te hagen. Där gick han intill en stor en, högg å'na te hälften nere ve marken å fläckte sen opp halva stammen å böjde ut i en båge, å sen skulle jag krypa under den tre gånger. När det va gjort, tog han två hankar å band om, å sen skulle enen växa som förut. Men inte vet jag om det hjälpte. Det hade väl vatt detsamma, om jag hade krypit genom en dörr.

Krypa genom
uppfälkt träd

Landskap:..... Upptecknat av:.....

Härad:..... Adress:.....

Socken:..... Berättat av:.....

Uppteckningsår:..... Född år i

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Karlslund

Emigration från

Sverige till
Tyskland.

Uppteckningen rör Emigrationen från Sverige till Tyskland på
1860-talet.

Förr när de' inte fanns nån bana, å folket behövde köpa nåt, va de' ett par karlar, som slo se' ihop å dro en vagn te Karlshamn. Å jag minns när de' inte fanns nån handelsbod närmare än i Jönköping å Växjö. Då va de' katigt för bönen, ska jag säja. Di hade ju lite odlat, men de' va inte mer än födan te dom själva å knappt de' ibland. Min far dog, när jag va fem år, å jag minns, att jag kunde få sitte te kl. 1 på dan, utan att få känna en bit mat. Men sen bättra de' se' ju för bönnren må. När jag då skulle ut, var jag $9\frac{1}{2}$ år, å då skulle jag ut me' skräddare. Första året fick jag ingen-ting, å de nästa 4,5 åren dro de' på 25 öre i veckan, å sen ble de' 50 öre i veckan.

2833

På 1868 ble de' för svårt, de' fanns inget arbete. Så de' va många, som dro' å te Tyskland. Uppeifrån Möcklehult va vi 8 stycken, som reste iväg. De' va i provinsen Hessen jag var.

Vi skulle först samlas i Lamhult. Där va de' en som heta Lindström, som to emot oss, å forslade oss te Hässleholm. Där va en, som heta Gastorp, som forsla' oss te Lübeck. När vi då äntligen kom dit, förde de upp oss på övra våningen i ett stort hotell. Sen kom tyskarna in å tittade på oss, när vi satt där, å underhandlade med agenten Bråk-Möller, som han kallades. Vi va över 100 svenskar, som skulle ut på tyska landet. "Nå, hur stor lön ska den ha?" sa di te Bråk-Möller, å vi försto' ju inte ett ord, av va' di sa. Sen peka' bara Bråk-

283:

Möller på nån av tyskarna å sa:"Nå, nu ska du gå me' den", kom
med/
han å sa, å pojkarna hade ju bara te följa, fast di inte
visste mer än fåglarna i luften vart di skulle. Men mej å
tre till hade han tatt ut te ett ställe redan i Hässleholm.
Han sa, att de' skulle fyra man till ett ställe, å då to' vi
de'. De' va två bröder, en kusin te mej å jag. Vi va i Lübeck
en dag, å sen skicka' han å oss. Å då hade han förstått, för-
står ni, att vi hade pengar, å han va en listiger en å lite
tjuvaktig. Å de' va långt dit vi skulle. Men då löste han
bara biljett för bara 4 stationer, å vi försto ju inte språ-
ket. Å när vi kom fram te station, så kasta di av våra saker
å konduktörn vinka åt oss att vi skulle av. "Gehst daraus",

2833

sa han. Å där låg en liten stad bakom stationshuset, å då
gick vi ut där. Vi trodde ju att vi va framme. Å vi hade
adressen också på en lapp: D. T. Faubel, bei Esswiege. På
natten skulle vi få ligga i stationshuset, å vi tog allt va
vi hade å gick in där. Men då va de' en stationskarl, som
skulle köra ut oss. "Sie måsten weg", skrek han bara. Å de'
hjälpte inte hur mycke vi visa adresslappen för honom. Han
bara slo ifrån se'. Men då kom de' en 15 års pojke å titta
på lappen. De' va väl så att vi skulle ha hjälp. "Wollen
Sie dorthän?" frågade han, å de' va ju så vi försto' de'.
"Ja", sa vi. "Ach, sie måsten biljett haben", sa han, å så
sprang fram te biljettluckan å begynte skrika å leva, tills

2833

vi fått våra biljetter. Å då steg vi på tåget. De' va på en söndag, kommer jag ihåg. Å så kom vi dit. Då va de' fem fjär-dingsväg från stationen till gården. Men då när vi steg å tåget, kom de' en dansker konduktör å hjälpte oss. "Nu ska jag ställa om, så ni få stanna här i natt, om ni vill de', å stationskarlen har tatt vara på era saker, men om ni vill komma fram dit ni ska redan i dag, så kan ni få sällskap med denna man", sa han. Vi bestämde oss för att ge oss iväg me' detsamma. Men mannen, som skulle följa me' oss, va en riktig base. När vi gått halva vägen, ville han ta å en sieväg, å sto å peka å visa, vilken väg vi skulle gå. "Å, gä åt helsicke," sa vi, å bara gick me' honom. Å då begynte jag teckna å

2833

smacka, att vi ville ha skjuts. Då klappa' han se' i si'an som om han mena, att han ville ha pengar. Å då va va de' en av oss, som dro upp pengar. Då gick han te världshuset å skaf-fade oss skjuts. Vi fick två hästar t.o.m. När vi kom fram, va inte herrskapet hemma. De' va bara sme'n, som va hemma.

"Bist das die vier Knechte von Schweden? frågade han. Sen va de' precis som å va i en säck, vi försto inte ett dugg.

När vi varit där några dar, ble de' en fest på skolan, å då skulle alltid länsman va mä, å han gick där nu mä, me' sitt skarpladdade gevär. Kläder hade han, som så' ut som nån slags uniform. Å vi hade nyss exercerat, så vi trodde de' va nån militär. Då ville jag gå fram å ta i hans gevär

2833

å titta på de', å te sist fick jag de'. Men han va så rädd, att jag inte skulle kunna hantera de' ordentligt. "Aber jonet phff, pff, pff", sa han, å då mente han, att de' va laddat, kan veta. Se, de' tyckte tyskarna va lustigt, att vi kunde gå te länsman å få geväret ifrån honom.

Å de' va rysligt bra å arbeta där. Å bra me' födan va de', under de' di fick svälta här hemma i Sverige, så ögona kunde gå ur dem. Å vi va bra hållna å herrn, annars krusade vi inte tyskarna.

Många gånger ble de' därför äkta bra slagsmål me tyskarna. De' va en svensk, en bleking, som hette Karlsson, som fått en halter märr. Å då va de' en tysk, som körde mot

2833

honom, när de möttes på vägen, å höll på å dra ner svensken i diket. "De' ska du sannerligen få betalt för", sa han. Vi hade fått ett kvarter brännvin te använda te dagskosten. A de' hade han aldrig druckit av förut. Å nu på söndagsmorgonen to han å drack upp hälften, den tosingen. När han så kom dit te tysken, kände di förstas igen honom. Då ble di rädda å sprang in å stängde igen alla dörrar. Men Karlsson va arg å sparka te dörren, så hela dörrkaret rök in. Han slo in ett fönster också.

En annan gång va de' ensvensk, som kom i gräl me en tysk nattvakt. Nattvakten hadde en blecklur, som han blåste i varje timme på natten. Så va de' en som hette Karlsson,

ä som va från Älmhult i Slätte socken, som to' å torkade te nattvakten å to' luren å bubblade te den. Då kom båda sakerna te tinget, men herren han s̄to' å svarade för dom, så di fick inte så mycke. Den som strök te nattvakten skulle ha två dagars fängelse å fick plikta 2 daler, den andre, som slog ut fönster å dörr, fick 2 dagars fängelse å fick plikta 4 daler.
1 daler=2,67. Men de' va ju herran, som reda't för dom.

På hösten hade di nån högtid, som di kalla för Karmes. Då hade vi två dagars ledighet. Herran besto' musik, å vi fick dricka så mycket bier å brännvin, vi ville.

Vi va där 16 månader. Å när vi varit där nån tid, så skrev herran efter 4 te, så vi va ätta stycken en stor del av tiden. Å vårt arbete va mycket bra. Vi hade hästarna

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2833

te köra å skötetom. Å de' va ingen liten gård, vi va på.
De' va 1600 får där, å 7 drängar å en överchef te fåren.
Sen fanns de' bränneri å sockerbruk där också. Å fåren
va så stora, så ingen årsgammal kalv ä då så stor över
halsen. Herden brukade ha två hundar te hjälp, när han skul-
le flytta fåren. "Kommen her, Schäfer", å då josa di efter
å herden kunde gå vart han ville me' fåren. Å när di gick
över sädесfält, så rörde di inte sän ett dugg, för då hade
hundarna vatt framme.

Bil. Arbeits-Buch N:o 1282 des August Pettersson.

J:z
2833

Kampasten

Förr i världen låg det en tocken där kampasten i mest var by. De hade en hemma i Möcklehult. Det var inget vidare än att de hade sina tävlingar med den för att se vem som var starkast å det va minsann inte alla, som kunde lyfta 'n, för det var ena tunga bjässar. (Ägde tävlingen rum vid särskilda tillfällen eller i samband med särskilda festligheter?) Nej, för all del.

Så fort några stycken kom tillsammans, skulle de nappa på stenen, å den enda meningen med 'et var att se, vem som var starkast. Klas Wilhelmsson i Möcklehult var den värste kaxe te lyfta. En gång hade de kört hem en sten i Gigaryd i Hjälmseryd socken, å han var så tung, så det var just ingen som rådde med å lyfta den. Så

Kampasten.

en söndag kom det en skock pojkar å gick förbi. Då var det en som sa: "Här ligger en sten, som du nog inte rår med, Klas." - "Å, det är väl inte farligt att försöka", menade han, å så var han så korkat dum, så han försökte göra ett hyss, för att få opp'en på knäna. Men då spruta blon ur bå näsa å mun, så han var fördärvad för hela livet.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

2833

W. Smedlund
B. Ulvs
S. Stadsson
Uppf. av P. G.

- 31 -

Olof Olofsson
Pär. Lindström
Född 1878

De' bodde en gång ett folk inte oss, å de' va omöj-
ligt att komma te dom i dymmelveckan å köpa, om de' så bara
va ett kvarter mjölk. Det gick inte för se' i den veckan.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

N:o
2833

Påsk.

M.B/C:a
2833

Skära torsdag tändes eldar, å det gör de än i dag. Å så sköt man i luften för att skrämma påskakäringerna. De kunde ställa te mycket ont, trodde man, ta sanket för folk å så. Min mor talade om, å det ska va en total sanning, att i Svennarum socken va det en bonne, som hade en grannkvinna, som va skäligt misstänkt. På skäratorsdag tänkte bonnen: Det kan va en billig sak att lossa ett skott, men som han gjorde det, damp hans grannkvinna ner från luften. Så hon var väl på väg till sammanträdet med den lede.

Påkseder.

P:a
2833

Genvädret ska en räkna ut i advent. En ska hålla reda på, vilka dar det är mycket regn, för precis sex månader senare kommer det att regna. Å det är inte utan att det slår in rätt bra. Min gumma räkna ut det förra året. "Det blir allt tetigt att bärga höet i år," sa hon. "A, du pratar!" sa jag. - "Ja, du får se," sa hon. Å hon fick rätt också, som vi ju ha märkt i år. Det är ett gammalt märke, att sex månader efter rimdagarna vid advent kommer det regn.

Genväder.

P.C / g.f.
2833

Vid Möckhulta källare stod en gammal en, som de brukade sätta bort sjukdomar i. Om det var nån härifrån trakten, som sökte kloka Stina i Karshult, brukade hon alltid ge dom nåt, som de skulle sätta i den enen. Så var det en bonde, som köpte gårn, å han ville hugga ner enen, fast alla varnade honom, för det var ingen som vågade röra henne. "Låt bli å hugg ner'na", sa de, " för det går aldrig väl." Men Anders Petter, så hette bonden, styrde ej inte förrän han huggit ner henne. Men det gicke inte bättre än han ble tosigt på fläcken å varv på hospital i 20 år.

Sjukdomsträd.